

«Ἀφήστε με νά ζήσω»

Θ διάλογος μεταξύ δύο μικρῶν παιδιῶν. Δέν ἔχουμε δεῖ τό πρόσωπό τους. Κι αὐτά δέν ἔχουν δεῖ ἀκόμα τό φῶς τοῦ ἡλίου. Καί ὅμως εἶναι ζωντανές ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Εἶναι παιδιά. Εἶναι βρέφη. Εἶναι **ἔμβρυα**. Καί τό ἔμβρυο, ἀπό τή στιγμή τῆς συλληψέως του στή μήτρα τῆς γυναίκας εἶναι ἔμφυτος ἄνθρωπος.

• Ὁ διάλογος -φανταστικός- γίνεται κάτω ἀπό τό φόβο: «*Θά ζήσουμε ἢ δέν θά ζήσουμε;*». Κάθε μέρα ἀκοῦνε τίς φωνούλες τῶν ἄλλων παιδιῶν, πού κυφοροῦνται καί δέχονται τή βίαιη ἐγκληματική ἐπέμβασι τοῦ ἑκτρωσιολόγου γιατροῦ, πού τά σκοτώνει καί τά πολτοποιεῖ, καί τά δύο ἔμβρυα συνομιλοῦν τρέμοντας:

—Τί λές; Μήπως ἔφτασε καί ἡ δική μας σειρά; Μήπως κάποιος σύγχρονος Ἡρώδης ἔχει ἀνακαλύψει τόν κρυψῶνα μας καί ἀκονίζει τό μαχαίρι του νά μᾶς σφάξει;..

—Ἐγώ δέν φοβᾶμαι! Οἱ δικοί μου οἱ γονεῖς ἔχουν φόβο Θεοῦ. Νιώθουν χαρά γιά τό σκίρτημά μου. Ὅχι, ποτέ δέν θά κάνουν ἑκτρωσι! Μάλιστα ἡ μητέρα μου τό δήλωσε: «*Φόνισσα δέν γίνομαι! Καλύτερα νά πεθάνω ἐγώ, παρά τό μωρό μου, πού μεγαλώνει μέσα μου*»..

—Γιά τούς δικούς μου τούς γονεῖς δέν εἶμαι σίγουρος! μουρμούρισε τό πρῶτο ἔμβρυο. Ἐνας γιατρός ἔχει ξεσηκώσει τή μητέρα μου. Καί κάτι συγγενεῖς καί γειτόνισσες τήν προτρέπουν: «*Ρίξτο!* Ποιός θά ὑποστηρίξει τό δικαίωμά μου νά ζήσω;... Ποιός;...

• Ἐκεῖ, πού ὁ ψιθυρικός διάλογος τῶν δύο βρεφῶν ἔφτανε στ' αὐτιά μας, ἀκούσαμε τήν εἶδησι: «*Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔλαβε ἀπόφασιν νά ὑποστηρίξῃ τό ἀγέννητο παιδί*». Ἄλλωστε ὑπάρχουν καί ἰδιωτικές ὀργανώσεις κατὰ τῶν **ἑκτρώσεων** καί ὑπέρ τοῦ δικαιώματος τῆς ζωῆς γιά ὅλα τά ἔμβρυα.

Οἱ διαμαρτυρίες τῶν διαφόρων ὀργανώσεων ἐκφράζονται μέ τό σύνθημα, πού μεταδίδεται ἀπό κάθε κυφορία, ἀπό κάθε βρέφος κυφορούμενο:

«Ἀφήστε με νά ζήσω»!

• Τό σύνθημα αὐτό συγκλονίζει κάθε ἀνθρώπινη εὐαίσθητη ὑπαρξί καί φτάνει μέχρι «τά ὦτα Κυρίου Παντοκράτορος» (Ἰακ. ε' 4). Μόνο σκληροί, ἀπάνθρωποι, ἀναίσθητοι, κτηνώδεις ὑπάρξεις ὄχι μόνο δέν παρέχουν δικαίωμα ζωῆς στό ἀγέννητο παιδί, ἀλλά προτιμοῦν νά σφάζονται 250.000 ἑλληνόπουλα κάθε χρόνο στήν πατρίδα μας, προκειμένου νά ἱκανοποιοῦνται τά ἐγκληματικά τους ἔνστικτα.

• Ἡ **Ἱερά Σύνοδος**, λοιπόν, μέ ἐγκύκλιό της ὥρισε, ἡ Κυριακή μετά τά Χριστούγεννα νά ἐορτάζεται ὡς «**Ἡμέρα τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ**»...

... Τό πληροφορήθηκα νά δύο ἔμβρυα, πού παρακαλουθῆσαμε τό διάλογό τους. Ξέρετε πῶς σχολίασαν τή Συνοδική ἀπόφασιν;

—Μέχρι νᾶρθουν τά Χριστούγεννα, θά ζοῦμε; Γιά τήν ἑκτρωσι ὁ Ἡρώδης ἔρχεται πρῖν ἀπό τά Χριστούγεννα!...

—Καί γιατί μιά μέρα; **Κάθε μέρα** δέν πρέπει νά εἶναι «ἡμέρα τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ; Κάθε ὥρα νά εἶναι «ὥρα τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ»;...

...Ἄς ἀφήσουμε τό διάλογο τῶν ἀγέννητων παιδιῶν, καί ἄς ρωτήσουμε:

—Εἶναι ἢ δέν εἶναι **φόνος** ἡ ἑκτρωσις;

—Γιατί δέν κηρύττουμε ἀγῶνα διαρκείας ὡς Ἐκκλησία γιά νά μή χάνωνται καθημερινά ἀθῶα παιδιά;

—Γιατί δέν σταματᾶμε τά ἄχρηστα (ἐπιδεικτικά) πανηγύρια καί νά κάνουμε τό πᾶν γιά τό σταμάτημα τῆς παιδοκτονίας, τῆς αἱμορραγίας, πού σύν τοῖς ἄλλοις ὀδηγεῖ σέ **ἐξαφάνισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους**;

• Τό σύνθημα «**Ἀφήστε με νά ζήσω**» δέν εἶναι μόνο γιά τό ἀγέννητο παιδί (τό κυφορούμενο). Εἶναι καί γιά τό «**ἀσύλληπτο παιδί**» τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας. Ἀπό τό παιδί, πού σκοτώνονται μέ τίς ἑκτρώσεις, δεκαπλάσια εἶναι τά παιδιά, πού τούς ἀπαγορεύουν νά περάσουν τήν πύλη τῆς ζωῆς.

Θά τό φωνάξουμε δυνατά:

—Ἀπαγορεύσετε, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, νά ἐξομολογοῦν παπάδες, πού ὄχι μόνο ἀμνηστεύουν τήν ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας, ἀλλά καί προπαγαυδίζουν ὑπέρ αὐτῆς.

—Τά παιδιά εἶναι τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι τοῦ ὑπολογισμοῦ καί τῆς ἀπιστίας.